

I. SIMONETTI, *Autoportret*. Rijeka, Moderna galerija

djela *Portret G. B. Bačića* (1843), *Djevojčica Giustini* (1843), *Portret Ivana i Helene Franković* (1844). U drugom riječkom razdoblju, između 1847–50, naslikao je nekoliko svojih najvrednijih djela: *Portret djevojke s maskom*, *Autoportret II* i *Portret Enrica Fishera*. Njegovi portreti djeluju neposredno i jednostavno (*Portret djevojke sa sivim šalom*, 1866–67; *Portret kneginje Giovanelli*, 1870); slika ih najčešće do pasa s izrazitim usnama, velikim očima i zamišljenim pogledom. Veličinom i reprezentativnošću izdvajaju se *Portret Bartola Benedikta Zmajića* i *Portret Ane Zmajić* iz 1869; B. B. Zmajić prikazuje i jedini očuvani Simonettijev crtež nastao 1855. Oko 1870. izradio je tri portreta J. J. Strossmayera. Između 1842–50. slikao je pov. teme i žanr-prizore; očuvan je samo akvarel *Bijeg iz Parga* (1842; Muzej Benaki, Atena). Bavio se i crkv. slikarstvom (*Bezgrešno začeće*, 1850; crkva Sv. Jerolima, Rijeka) te kopiranjem starih majstora, navlastito Tiziana (*Marijino uznesenje*, 1852; crkva Sv. Vida, Rijeka). Očuvano je 40-ak njegovih originalnih slika, najveći dio u Modernoj galeriji u Rijeci. Samostalna izložba priređena mu je 1955. u Rijeci. S. je najistaknutiji riječki slikar XIX. st. Bio je i vrstan restaurator i stručnjak za procjenu starih slika. Za Strossmayerovu galeriju u Zagrebu nabavio je u Italiji 30-ak slika tal. majstora XVI–XVII. st., od kojih je većinu sam restaurirao. Sa Strossmayerom je surađivao od 1865. do kraja života.

LIT.: B. Vižintin, Ivan Simonetti, riječki slikar XIX. stoljeća, *Riječka revija*, 1952, 2. — Isti, Strossmayer i Simonetti, *Bulletin JAZU*, 1954, 4–5. — Slikarstvo XIX. stoljeća u Hrvatskoj (katalog), Zagreb 1961. — B. Vižintin, Ivan Simonetti, Zagreb 1965. — Isti, Umjetnička Rijeka XIX. stoljeća. Slikarstvo-kiparstvo, Rijeka 1993. V. Fo.

SINAC, selo *II* od Otočca. Na lok. *Gradina* na Rudinama prapov. je utvrđeno naselje iz kasnoga brončanog, a vjerojatno i željeznoga doba. Zaravan gradine štite okrugle suhozidine, a vide se i temelji dviju stražarskih kula kružna tlocrta. U okolici su u živoj pećini usječena dva mitreja (*oltari*), s reljefom Mitre Tauroktona. — U župnoj crkvi Sv. Ilije (1841) tri su barokna oltara; na glavnome je slika sveca zaštitnika, djelo F. Berganta; bočni je oltar Sv. Franje Borgije dao podići kapetan Duinović (1768).

LIT.: K. Patsch, Die Lika in römischer Zeit, *Schriften der Balkankommission, Antiquarische Abteilung*, I, Wien 1900, str. 88–89. — Horvat–Matejčić–Prijatelj, Barok. — R. Drechsler-Bižić, Japodska grupa, u knjizi: *Praistorija jugoslavenskih zemalja*, V, Sarajevo 1987. R. D. B. i A. Ht.

SINOVIĆ (Sinovčić), Miro, grafički oblikovatelj (Karaganda, Kazahstan, 10. V. 1945). Diplomirao na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu. Radio kao grafički oblikovatelj u izdavačkoj kući »Vjesnik« 1970–77. S izrazitim osjećajem za likovnost radi oblikovna rješenja za proizvode poduzeća »Saponije«, »Podravke«, »Bagata« i dr. Od 1986. živi u Sjedinjenim Američkim Državama, gdje radi kao grafički oblikovatelj velikih izdavačkih kuća i tvrtki: »Ballantine«, »Harper & Collins«, »IBM«, »MGM«, »Sony« i dr. R.

SINJ, gradić u *J* dijelu Cetinske krajine. Neolitički kameni predmeti nađeni su na lok. Grad (Sinj), Ruduša, Radošić. U I. st. važna je dalmatska utvrda *Setovia* (iznad sela Lučana). Rim. žrtvenik na kojemu se spominje Genio Osiniatium dokaz je kontinuiteta naselja i toponima na sinjskome Gradu, a stele iz Ruduše osebujan su lokalni klesarski proizvod. Nedaleko

od Sinja, u → *Čitluku* su ostaci i nalazi rim. *Aequuma*. Rimsku građevinu u Sinju ispod predjela Lokve F. Bulić je smatrao starokršć. bazilikom. U izvorima iz XIV. st. spominju se franjevački samostan i crkva Sv. Marije izvan gradskih zidina, poslije porušeni od Turaka. God. 1698. graditelj I. F. Macanović počinje graditi novu jednobrodnu župnu crkvu s bočnim kapelama; više puta rušena, crkva se obnavlja krajem XVIII. st., kada joj se pridodaje i franjevački samostan. U sakristiji se čuva gotički kalež iz 1402. a u crkvi slika Gospe Sinjske (mlet. rad iz XVII. st.). Pri franjevačkome samostanu postoji bogata prirodoslovna, etnograf. i arheol. zbirka (monumentalna plastika iz *Aequuma*). Tvrđavu *Kamičak* povrh grada zidao je I. Macanović poč. XVIII. st.

Današnji se Sinj razvio iz podgrada. Nakon razaranja u tur. opsadi 1715. počinje gradnja višekatnica uz gl. uzdužnu komunikaciju (dobro očuvan sklop kuća, tzv. Lovrićev obor). Ističe se nekoliko historicističkih građevina (kuća Sesardić, Tripalo, Varda). Na javnim su gradskim prostorima Meštrovićeva bista D. Šimunovića, memorijalni spomenik I. Mirkovića i konjanički spomenik »Alkar«, rad S. Sikirice. — *Muzej Cetinske krajine* ima albarsku, etnograf. i arheol. zbirku.

LIT.: F. Bulić, Ritrovamenti antichi cristiani a Sinj, VJHAD, 1904, 27, str. 17. — A. P. Mišura, Colonia Romana Aequum Claudium, Graz—Wien 1921. — S. Gunjača, Topografska pitanja na području stare Cetinske županije s ekskurzima o ubikaciji Setovije i Tilurijuma, Split 1937. — C. Fisković, Ignacije Macanović i njegov krug, Prilozi—Dalmacija, 1955, str. 210—213, 217—219. — A. Vuletić, Novi neolitski nalazi na području Cetinske krajine, Sinj 1973. — S. Gunjača, Tri preživjela prethrvatska toponima (Tauris, Tilurium, Osinium), u knjizi: Ispravci i dopune starijoj hrvatskoj historiji, II, Zagreb 1975. — Isti, Kratak pregled prošlosti Sinja i okolice, Sinj 1977. — C. Fisković, Lovrićeve kuće u Sinju, Zbornik Cetinske krajine, 1979, I. — B. Gabričević, Članci i studije o religijama i kultovima antičkog svijeta, Split 1987. V. K.

SIPAR, arheol. nalazište S od Umaga. Prigodom istraživanja 1964—65. otkrivena su tri sloja naselja: prapov., ant. i kasnoantičko-ranosrednjovj. sloj. Najvažniji je najmlađi sloj kojemu pripadaju ostaci kule na zap. završetku duge prevlake, višebrodno skladište (horreum) i manje prostori je izgrađene u gruboj tehnici. Iskopani predmeti i dijelovi nošnje pokazuju mediteransko-biz. osobine; najmlađi je nalaz okrugla brončana fibula ukrašena emajlom i prikazom pantere (tipičan primjer trećega sloja karantansko-ketlaške kulture otprilike iz 850—950). — Život je u naselju prestao nakon njegova rušenja 876. u doba hrv. kneza Domagoja.

LIT.: B. Marišić, Neki problemi kasnoantičke i bizantske Istre u svjetlu arheoloških izvora, Jadranski zbornik, 1973—75, 9, str. 338—340. — Isti, Materijalna kultura Istre od V. do IX. stoljeća, u zborniku: Arheološka istraživanja u Istri i Hrvatskom primorju, Pula 1987. Br. Ma.

SIROČIĆ, Martin, slikar (Slivarsko kraj Varaždina, 30. IX. 1934). Po zanimanju radnik. Slika figure i mrtve prirode, pretežno cvijeće (*Žena s lutkom*, 1968; *Šareno cvijeće*, 1969). Samostalno izlagao u Zagrebu 1965, 1967 i 1993. Bavi se crtežom.

SIROVA KATALENA, selo J od Đurđevca. Iskopan je dio nekropola iz razdoblja kulture žarnih polja s jedanaest grobova koji pripadaju virovitičkoj skupini. Grobna je raka ljevkaasta oblika, a na razbijene posude položena je žara s kostima pokojnika; žara je ponekad poklopljena djelom s dnom okrenutim prema dolje. Od grobnih su priloga nađene zdjelice i vrčevi na nozi, karakteristični za cijelu virovitičku skupinu.

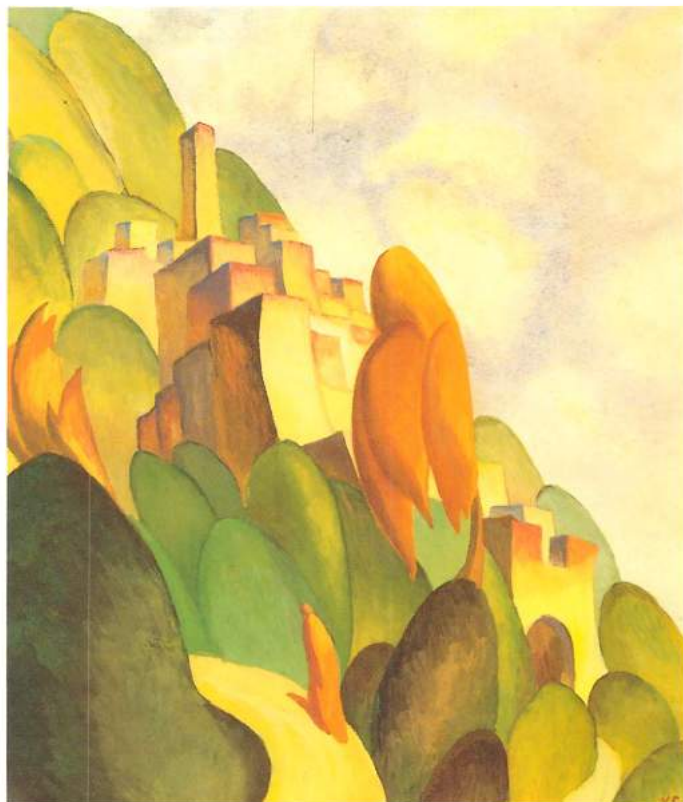
LIT.: K. Vinski-Gasparini, Kultura polja sa žarama u sjevernoj Hrvatskoj, Zadar 1973. — Ista, Kultura polja sa žarama sa svojim grupama, u knjizi: Praistorija jugoslavenskih zemalja, IV, Sarajevo 1983. J. Bil.

SIROVY, Karl, slikar (Bečko Novo Mjesto, 27. III. 1896 — Zagreb, 27. V. 1948). Po zanimanju pravnik. Počinje crtati kao dječak, a prve akvarele naslikao je 1915. Od 1918. pa do kraja života intenzivno slika akvarele malih dimenzija neobične svježine. Stilistički blizak art décou, bavi se pretežno temama simbolično-allegorijskoga sadržaja. Za života nije izlagao; retrospektivna izložba priredena mu je u Zagrebu 1993.

LIT.: N. Vrkljan-Križić, Karl Sirovy, Zagreb 1993. Ž. Kć.

SIRUCEK-PENIĆ, Bianka, tapiseristica (Zagreb, 2. X. 1930). Diplomirala na Akademiji u Zagrebu 1955. Posvetila se oblikovanju tekstila i izradi kartona za tapiserije. Od 1959. živi u Bruxellesu, gdje predaje na Institutu za industrijski dizajn. Kartone za tapiserije, izvedene u Parizu i Aubussonu, izlagala je u Parizu, Stockholmu i Lausanni. Samostalno je izlagala u Zagrebu (1958), Bruxellesu (1965, 1966, 1975), Antwerpenu (1968) i Bremenu (1968). Bavi se slikanjem i crtežom. D. Kt.

SISAK, grad na utoku Kupe u Savu. Stari i Novi Sisak (koji je pripadao Vojnoj krajini) ujedinjeni su 1873. u kraljevski slobodni grad Sisak. U

K. SIROVY, *Bez naslova*

← IV. st. keltski Skordisci u meandru Kupe grade utvrdu *Segesticu*, koju ← 119. osvaja rim. vojska. Rim. vlast nad tim područjem učvršćuje osvajajući pohod Oktavijana Augusta ← 35. Grad je 71. dobio status kolonije (*Colonia Flavia Siscia*) i postao stjecište trgovine, obrta, riječnoga prometa, što potvrđuju mnogobrojni arheol. nalazi (amfore, pitosi, alati, natpisi, keramika, novac). U II. st. grad preživljava upade barbara (Kvada i Markomana), a novi rast i prostorni razvitak doživljava krajem III. st. za cara Septimija Severa, po kojemu se prozvala *Colonia Septimia Siscia Augusta* (*Colonia Septima Siscia*). Teritorijalnim i upravnim reformama cara Dioklecijana 297. postaje središte provincije Panonije Savije.

Vrlo rano, u vrijeme Decijevih progona kršćana (druga pol. III. st.) Siscia postaje biskupija (poč. IV. st. tu strada mučenik Sv. Kvirin, sisački biskup); pronađeni su ostaci velike bazilike građene vjerojatno u prvoj pol. IV. st. Od druge pol. III. st. punih 125 godina u gradu djeluje kovnica novca. S. strada 441. od Atilinih Huna. Tijekom VI. st. između pada Sirmiuma (582) i pohare Salone (614) pod udarcima Avara i Slavena pada i Siscia. Iz doba I. i II. avarskoga kaganata (VII—IX. st.) postoje arheol. nalazi avarske pripadnosti (u starohrv. grobovima) i avarski predmeti što su ih nosili hrv. ratnici. U *Analima* Karla Velikoga Siscia se spominje kao utvrda panonskohrv. kneza Ljudevita Posavskoga; učvršćenje i uređenje izvode italjski majstori koje šalje Fortunat, patrijarh mjesta Grada.

Veći dio ant. arhitekture Siska nalazi se pod građanskim kućama XIX. i XX. st. Grad je imao elipsasti oblik koji je po vidljivim ostacima nacrtao kartograf Marsigli krajem XVII. st. Bio je opasan zidinama (nađeni tragovi). O važnosti grada govore nalazi terma, ostaci mosta, akvedukta, kolektora, mozaika i nekropola. Arheol. nalazi svjedoče da je Siscia, u kojoj su nađeni predmeti bjelobrdске kulture (X—XI. st.), bila zahvaćena i utjecajima iz dalmatinske Hrvatske (kamena pleterna ornamentika, naušnice starohrv. tipa). Od XI. st. dotadašnju funkciju Siska preuzima Zagreb (osnivanje biskupije 1094). U XVI. st. S. je imao istaknutu stratešku ulogu. Sisačka tvrđava (*Grad*) branila je »ostatke ostataka« Hrvatske. Dao ju je podignuti zagrebački Stolni kaptol, a gradio ju je 1544—50. majstor Petar iz Milana uz pomoć domaćih majstora. Tvrđava trokutaste osnove ima na uglovima tri snažne cilindrične kule; obnovljena je poslije II. svj. r. — Stariji dio grada potječe iz XVII. i XIX. st. Među zgradama iz doba kasnoga baroka i klasicizma ističu se kuća Mihelčić s portalom iz 1815, Mali i Veliki Kaptol, župni ured, a s druge strane Kupe kuće Mihelčić, Tomac i Petrić (portal iz 1803, uzidani ant. spomenici), žitna skladišta te niz brvnara na kat (Hatićeva iz 1785). U baroknoj župnoj